

Особа

Марія Балюк

У Віті Горошка, п'ятирічного хлопчика, боліли суглоби. Він лежав у лікарні і попервах поводився тихо: не вередував, не пхивкав. Та коли йому полегшало, почав проситися додому. Лікарі його вмовляли, казали, що треба потерпіти, — лікування ще не закінчене. І тоді Вітя завередував. Коверзує, плаче — нічим не втішиш. Іграшку дали: "Не така!" — і одразу в сльози. Чай принесли — не п'є, бо гарячий. Медсестра укол хотіла зробити — не дається, аж ногами пацає, і знову реве.

Дивлячись на нього, інші діти й собі почали вередувати. А надвечір у всіх підвищувалася температура.

Старенький професор, завжди такий веселий, лагідний, прийшов на черговий обхід похмурий і неговіркий. Оглянув усіх уважно, біля Віті затримався найдовше: помацав йому суглоби, пильно заглянув у вічі. Потім звернувся до лікарів:

— Виявляється, Вітя Горошко не хоче видужувати і заважає лікуватися іншим дітям. А коли так — мусимо негайно перевести цього хлопчика в ізолятор, нехай там його доглядає та особа, що сьогодні попросилася до пас на роботу!

Слово "особа" злякало Вітю. Він подумав, що вона як баба — яга, і здійняв страшенне ревище. Няня взяла хлопчика на руки і перенесла в іншу палату. Поклавши на ліжко, ласкаво промовила:

— Заспокойся, я зараз покличу її...

Вітя з жаху заціпенів, навіть очі заплющив.

Та ось рипнули двері, і почувся ніжний-ніжний голосок:

— Добридень, Вітю Горошко! Я буду доглядати тебе. Не проженеш?

Вітя з острахом розплющив оченята й побачив дівчинку в білому халаті. Вона підійшла і сіла на краєчок його ліжка. За спиною у неї була довга чорна коса.

— Це ти... особа?

— Ні-ні! Я — Надя Кулешова, із санітарного поста школи. Зараз канікули, і я прийшла допомагати няням... Я дуже хочу стати лікарем.

— А я — льотчиком! — одразу посміливішав Вітя.

— Ти ж боїшся уколів.

— Я вже не боюсь. Тільки голка дуже велика, і тьотя я-ак кольне!

— А ти в сльози?

— Так голка ж отакенна! — Хлопчик показав, якою голкою йому роблять уколи. Вийшло, що голка — як олівець.

— У мого дідуса часто болять рани, — зітхнула Надя. — Це ще з війни. І він терпить. Зціпить отак зуби — і жодної сльозинки!

— Твій дідусь був генерал?

— Ні, він був солдатом.

— Ги!

— Не гикай, — образилася Падя. — У нього два ордени Слави. От видужаєш і приїдеш до нас у гості, побачиш. Приїдеш?

— Угу. З мамою...

Няня принесла обід.

— Їж і ти, Надю, — запросила вона.

— Спасибі, — сказала Надя. — Ми разом. Сідай, Вітю!

Хлопчик підвівся. Надя розстелила перед ним серветку, подала ложку.

— Щоб до денця! У гречаному супі — вся сила.

— А в дитячому садку нам казали, що в хлібі сила. Андрійко з Вадиком булками кидались, так Віра Данилівна їх у куток поставила.

— За таке діло варто було б і ляпанців надавати, — зауважила Надя. — Їж! Розмови потім.

Хлопчик схилився над тарілкою. Він з'їв суп, котлету, випив компот. Надя збрала посуд і віднесла до роздавальної. Повернувшись, зручно вмостила біля хлопчика, погладила його по голівці і почала розповідати казки. Вітя слухав уважно, не зводячи з Наді очей. Коли мова йшла про щось погане, її обличчя з родимкою на правій щічці робилося суворим, коли про радісне — сяяло усмішкою. І голос звучав по-різному: то глухо й стримано, то лагідно. Слухаючи, Вітя непомітно заснув...

Надя приходила декілька днів. Кінчала розповідати одну казку, починала другу. Хлопчик заспокоївся, став добре їсти, спокійно спати. Потім прийшов професор, подивився на аркуш, де проставляли температуру, і сказав:

— Бути тобі, Надю Кулешова, лікарем, а Вітю Горошка ми завтра випишемо додому! Вітя помовчав трохи, а тоді стурбовано запитав:

— А як же я буду без особи?

Джерело: Балюк М. М. Тетянчина стежинка: Оповідання. — К.: Веселка, 1983.